

НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЯ

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ.

В-къ „НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЯ“

Излиза седмично

АБОНАМЕНТЪ:

Годишно за България 100 лв. За Америка 2 д.
за останалитѣ държави 180 лева.

Полугодишенъ: 60 лв., 1 доларъ и 100 лева.

За обявления се плаща по 2 л. на кв. см.

Адресъ: „Независима Македония“ — София
ул. „Стефанъ Караджа“, 7. Тел. 1719.

Послѣдниятъ отъ първитъ.

Македонското освободително дѣло мина прѣзъ много фази на своето развитие, то създаде много храбри и самоотвержени дѣйци, то даде и много, безброй скъпи жертви прѣдъ олтаря на отечеството, то очуди свѣта съ своитѣ борби и възстания, достойни за най-величави епопеи; но и то самото стана дѣло благодарение на усилията на първитъ негови творци. Послѣденъ отъ тия първи дѣйци, които туриха основа на нелегалния институтъ — четнишката въоръжена борба, е починалиятъ вече Ефремъ Чучковъ.

Гоце Дѣлчевъ, Михалъ Попето, Марко Лерински и Ефремъ Чучковъ сж първитъ организатори на боевитѣ тѣла, тѣ сж първитъ боеви инструктори на четитѣ: подиръ тѣхъ тръгнаха легионитѣ. Тѣ сж първитъ войводи, които влѣзоха въ Македония, подигнаха и окрилиха духа на роба; тѣ бѣха неговата най-голѣма надежда, тѣ бѣха неговата едничка защита и залогътъ на неговата вѣра, че дѣлото ще се увѣнчае съ успѣхъ.

Отиде си въ вѣчността и послѣдниятъ отъ тѣхъ, Цѣли 30 год. той служи на това Дѣло и нито единъ пжтъ не падна въ ржцѣтъ на враговетѣ. Прѣмеждия много му минаха надъ главата, но прѣзъ всички той можа да мине, безъ да падне косъмъ отъ главата му. Населението въ Малешевото справедливо го наричаше „хвърковатиятъ и неувимиятъ бай Ефремъ“. Той сновѣше по селата и паланкитѣ на своето царство ту съ чета, ту безъ чета, ту прѣдрешенъ като просякъ или кюмурджия, ту като учи-

тель подъ чуждото име Симеонъ, ту като селянинъ и подушенъ отъ турцитѣ, всѣкога на врѣме и сръчно е успѣвалъ да имъ се изплъзне отъ ржцѣтъ.

Една вечеръ каймакамътъ въ Пехчово праща единъ чаушъ да повика главния учителъ, „Симеонъ ефенди“. Чаушътъ го намира въ една кръчма, обиколень отъ стари и млади — всички зяпнали да слушатъ опасното слово на апостола и неговитѣ сладки бунтовнишки пѣсни. Чаушътъ влиза и учтиво съобщава на Ефрема, че каймакамъ бей го вика.

„Пеки, башъ юстуне!“ отговаря спокойно Ефремъ и поржчва на чауша единъ стоDRAMHCKИЯ ракия. На тръгване помолилъ чауша да го почака на вратата, а той за една минутка да иде въ съседната кѣща, дѣто живѣлъ, за да си вземе горното палто, защото било студено. Отишълъ и не се върналъ: прѣзъ задната врата хваналъ гората. Прѣдрешенъ той се явява въ Царево-село, въ Берово, въ Владимирово и пр. до като узнае, че сж го подушили. Мало и голѣмо знаеха неговитѣ майсторий и на всѣкъдѣ бѣше добръдошелъ. Всички го познаваха, обичаха и слушаха. Всѣкому той знаеше да каже по една сладка приказка. Всички му казваха нагалено „бачо Ефремъ“.

Тѣсни сж колонитѣ на единъ вѣстникъ, за да бжде разказанъ цѣлиятъ животъ на тоя пръвъ другаръ на Дѣлчева. Нека историкътъ има тая грижа, а ние тукъ ще изкажемъ само това, че той бѣ родомъ отъ гр. Щипъ, синъ

на бѣдни родители. Слѣдъ като свържи II кл. въ Щипъ, баща му го изпрати въ Скопие, дѣто свърши IV кл. съ отличие. Екзархията му отпусна стипендия да иде въ Русия и да свърши духовна семинария и академия, но съ условие слѣдъ това да стане владика. Ефремъ отказа, понеже вече знаеше стиховетъ на Каравелова:

Азъ не вѣрвамъ, че калугеръ
Ще спаси раята:
Свободата не ще Екзархъ —
Иска Караджата!

Отиде слѣдъ това въ Солунъ и свърши V кл. Понеже баща му умрѣ, той се принуди да остане учителъ въ Ново село (щипско) и подиръ 2—3 год. сполучи да постѣпи юнкеръ въ Военното училище въ София. Но и него не можа да свърши: строгата дисциплина му тежеше и слѣдъ 2 год. той напусна и отиде въ казанлъшкото педагогическо училище, дѣто съ голѣми мжки и лишения сполучи най-послѣ да свърши. Взима дипломата и веднага отива въ Македония, дѣто 10—15 год. е учителствувалъ въ Щипъ. Кочани, а най-вече въ Пехчово. Винишката първа афера го заварва тукъ и за да не падне въ ржцѣтъ на турцитѣ, той избѣгва прѣзъ Сърбия въ България. Тукъ съ Дѣлчевъ рѣшаватъ да турятъ начало на четнишкия институтъ и на чело на една малка чета той влиза нелегаленъ въ Малешевото. Тамъ го заваря хюриета и той, както всички, рѣши „да мѣни френгия съ рало“. Хвърля цървулитѣ, заравя пушка и патрони, съблича комитското рухо, облича палто и панталони, туря, вмѣсто калпакъ — фесъ на главата и става пакъ учителъ въ Щипъ. Тогазъ се и оженва, измаменъ отъ надеждата, че младотурцитѣ ще останатъ вѣрни на

хюриета. Слѣдъ една год той разбира, че хюриета е капанъ и избѣгва въ София, дѣто става чиновникъ въ пенсионното отдѣление.

Скоро Вжтр. Р. Организация рѣши да развѣе изново знамето и Чучковъ е единъ отъ тримата окръжни ръководители, които образуваха новия централенъ комитетъ.

Въ началото на Балканската война сѣрбитѣ влизатъ въ Щипъ и поставятъ свой околийски началникъ. Чучковъ въ комитски каяфетъ се явява прѣдъ тоя началникъ и му казва да си отиде при сѣрбитѣ, защото Щипъ е освободенъ отъ българитѣ и той е назначенъ за началникъ. Сѣрбинътъ се уплашилъ и очистилъ Щипъ. Едвамъ слѣдъ 3—4 дня Чучковъ е билъ наистина назначенъ отъ София за началникъ. Благодарение на него Щипъ остана цѣла год. български.

Слѣдъ катастрофата той се връща въ София и изново става скромень чиновникъ пакъ въ Пенсионното отдѣление.

Въ началото на свѣтската велика война Чучковъ повежда чета и заедно съ Бърлио първи влизатъ въ Щипъ. Той пакъ бива назначенъ началникъ, а слѣдъ 2 год. отива за такъвъ въ Царево-село, отдѣто се връща пакъ въ Щипъ като прѣдседателъ на окръж. пост. комисия. Слѣдъ новата катастрофа прѣзъ 1920 год. той избѣгва отъ Кюстендилъ, за да не бжде убитъ отъ шайката на м-ръ Димитровъ. Тамъ въ Македония, той съ Т. Александровъ даватъ животъ на новата В. Р. Организация.

Обаче, годинитѣ пълни съ лишения мжки и тревоги, разклатиха окончателно здравето му и вече не е между своитѣ живи другари.

Братче, поклонъ прѣдъ твоя несъкрушимъ духъ!